

Mijn borsten

Geen borst is hetzelfde, maar of ze nou groot, klein of gehavend zijn, ze mogen allemaal gezien worden. Danique, Marion, Lies en Linda gaan uit de kleren en vertellen hun verhaal.

tekst LIZETTE VAN LOENEN *fotografie* CHANTAL SPIEARD *visagie* CARMEN ZOMERS

*'Ik ben gestopt
met het dragen
van een beha'*

*'Ik wilde niet
zonder borsten
door het leven
gaan'*

*'Na mijn
borstvergroting
voelde ik me
eindelijk fijn in
bikini'*

*'Ik heb een mooi
bovenlijf dat gezien
mag worden'*

LINDA

“Ik ben niet echt feministisch opgevoed, wel met het idee dat alles mogelijk is. Zo zei mijn vader op mijn twaalfde al dat het niet uitmaakte of ik met een man of vrouw thuis zou komen. En mijn moeder trok me nooit een bikinitopje aan toen ik klein was. Over topless zonnen werd niet moeilijk gedaan. Vanaf mijn vijftiende maakte ik video’s over mijn leven en plaatste deze op YouTube. Daarin zei ik ook dat ik biseksuele gevoelens had. Die openheid werd door veel kijkers gewaardeerd, waardoor ik gestimuleerd werd om meer taboedoorbrekende onderwerpen te bespreken. Over het losbandige seksleven dat ik had vóór mijn vriend, was ik ook heel open. Ik vind het belangrijk dat meisjes weten dat experimenteren oké en leuk is en dat ze niet meteen lesbisch zijn als ze een keer met een ander meisje zoenen.

Sinds twee jaar noem ik me feminist. Ik ben veel bezig met vrouwenonderwerpen, vooral met trots zijn op jezelf, voor jezelf opkomen en niet wegcijferen. Zelf was ik als jong meisje onzeker over mijn lijf. Ik ging nooit zonder make-up de deur uit en had altijd een push-up beha aan. Ik vond mijn borsten veel te klein, vooral in verhouding met mijn brede heupen. Om er nog wat van te maken, droeg ik zelfs dubbele push-up beha’s. Dan vond ik mijn kleding een stuk mooier staan.

Nu zijn mijn borsten juist mijn kracht: ik ben er superblij mee. Zo rond mijn negentiende heb ik de push-up beha’s steeds meer losgelaten, tot ik op mijn eenentwintigste helemaal gestopt ben met het dragen van beha’s. Ik had er eentje bewaard voor de zekerheid, maar inmiddels is die ook weg. Ik droeg die dingen namelijk omdat mensen dat van mij verwachten, niet omdat ik het zelf graag wilde.

Vrouwen laten zich vaak leiden door de mening van anderen, en dan het vaakst door die van de man. Om te laten zien dat ze lekker moeten doen wat ze zelf willen, plaats ik foto’s van mijn naakte lichaam op Instagram. Ook foto’s waarop ik mijn okselhaar laat zien. Opvallend genoeg vinden mensen dat schokkender dan foto’s waarop mijn borsten te zien zijn. Ik krijg dan reacties als ‘getver’ en ‘ga je scheren!’. Dan zet ik er gewoon nóg zo’n foto op. Provoceren vind ik leuk. Al die reacties zijn ook oké, dat maakt mij alleen maar duidelijk dat er nog een heleboel is om voor te strijden.”

LIES

“Mijn moeder is overleden aan eierstokkanker toen ik dertig was. Het bleek dat zij drager was van het BRCA1-gen, waarbij je 30 tot 60 procent kans op eierstokkanker en 60 tot 80 procent op borstkanker hebt. Mijn zussen lieten zich na haar dood al snel onderzoeken, om uit te vinden of zij ook drager zijn. Ik was nog zo bezig met de dood van mijn moeder, dat ik daar nog niet aan toe was. Mijn oudste zus bleek geen drager, de middelste wel. Bizar maar waar: mijn oudste zus kreeg borstkanker en de middelste is nog steeds gezond!

Twee jaar na de dood van mijn moeder bleef het me toch bezighouden. Ik liet me onderzoeken en kreeg slecht nieuws: ook in mijn lichaam werd de genmutatie gevonden. Heel zwaar, vond ik dat. Er was een kans van tachtig procent dat ik eierstok- of borstkanker zou kunnen krijgen. Dat zorgde ervoor dat ik anders in het leven ben gaan staan. Het gevoel dat ik er alles uit moest halen, werd er sterker door. Ik ben weer gaan studeren en ging als kunstenaar aan de slag. Het kon zomaar afgelopen zijn.

Ik koos ervoor om me preventief te laten onderzoeken – niet om preventief mijn borsten te laten verwijderen. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om in mijn gezonde lijf te laten snijden. Wie weet behoorde ik wel tot de twintig procent die niet ziek zou worden. Veertien jaar lang ben ik naar ziekenhuiscontroles gereden met de veronderstelling dat ik kanker zou hebben. Dat is heel heftig. Als alles goed was, ging ik blij en opgelucht weg, totdat ik de volgende afspraak had.

In 2017 kreeg ik het nieuws waar ik al die jaren voor vreesde: ik had borstkanker. ‘Zie je wel,’ dacht ik. Meteen wist ik: ik wil allebei mijn borsten laten verwijderen. Ik liet net als mijn oudste zus een DIEP-lapoperatie uitvoeren: buikweefsel werd gebruikt voor het vullen van mijn borsten. Het paste niet bij me om zonder borsten door het leven te gaan. Het gaf me kracht dat ik met m’n eigen lichaam mijn borsten opnieuw kon vormgeven. Er loopt een bloedvat doorheen en er is een zenuw teruggeplaatst, waardoor ik er enigszins gevoel in heb. Ook mijn tepels zijn gereconstrueerd. Mijn vrouw en ik moesten er allebei even aan wennen, maar we zijn er nu heel blij mee. Inmiddels is mijn lichaam niet meer van de artsen, maar weer van mij.”

DANIQUE

“Mijn moeder heeft twee keer een borstverkleining ondergaan, dus ik verwachtte dat ik ook grote borsten zou krijgen. Niks was minder waar: ze bleven weg. Ik vond dat best vervelend, want mijn klasgenootjes en vriendinnen kregen wel borsten. Bij mij was cup 70A vaak nog te groot.

Toen ik op mijn eenentwintigste in verwachting was van mijn oudste, begonnen mijn borsten te groeien tot een volle D-cup. Ik hoopte dat het zo zou blijven, maar helaas slonken ze al snel weer tot een A-cup. Vanaf dat moment had ik het verlangen om ze te laten vergroten. Als lingerie- en naaktmodel poseer ik vaak zonder kleding en als ik dan foto’s van mezelf met platte borsten terugzag, schaamde ik me daarvoor. Vooral als ik op mijn rug lag, verdween het beetje borst dat ik nog had. Ook voelde ik me onzeker als ik omgeven door andere vrouwen was, op het strand of in een zwembad.

Vorig jaar voelde ik aan alles dat ik het moest doen – ondanks dat mijn man en vriendinnen vaak zeiden dat het nergens voor nodig was. Maar ik had het gevoel dat ik me met een grotere cup completer en meer vrouw zou voelen. En dus ging ik in mei dit jaar onder het mes. Tijdens het onderzoek kwam naar voren dat er maar zeven millimeter borstweefsel in beide borsten aanwezig was. Dat is nog niet eens één centimeter. Ik heb nooit getwijfeld over de ingreep. Natuurlijk heb ik me erin verdiept en wist ik wat de risico’s zijn. Ik heb horrorverhalen gehoord over verkeerde implantaten, maar daar maak ik me weinig zorgen over – ik leef maar één keer. Ik heb gekozen voor ronde implantaten, omdat ik die mooier vind dan druppelvormige. En deze siliconen kunnen niet lekken, omdat ze niet uit vloeistof bestaan. De operatie is hartstikke goed gegaan en ik had daarna ook geen last van complicaties.

Nu heb ik een mooie D-cup. Ik heb geen moment spijt gehad van mijn borstvergroting. De operatie had ik expres voor de zomer gepland, dus ik kon lekker in bikini lopen met mijn nieuwe borsten. Kleding staat me nu veel mooier – vooral truitjes waar eigenlijk geen beha onder hoeft. De verhoudingen van mijn lichaam kloppen nu gewoon. Er zijn mensen die het niet snappen, maar dat maakt me niks uit. Ik ben er blij mee. En mijn man hoor ik ook niet klagen.”

MARION

“Ik heb ontzettend veel artsen en ziekenhuizen gezien in mijn leven. De ellende begon tijdens mijn zwangerschap in 1993 toen mijn bekken op drie plaatsen is opengebroken. Daardoor zijn zenuwen beschadigd, waardoor ik chronische pijn heb. Mijn ex kon dit niet aan en liet me zitten met twee kleine kinderen en veel pijn. Vreselijk heftig.

In 2011 kreeg ik voor de eerste keer de diagnose kanker: er zat een tumor in mijn rechterkniebot en -bovenbeen. Ik kwam in een rolstoel terecht en had een aangepaste woning nodig. Daarna kreeg ik nog vier keer de diagnose kanker: er is een tumor uit mijn maag en uit mijn schildklier verwijderd.

Alsof dat niet genoeg was, kreeg ik in 2016 de diagnose borstkanker en werden er onrustige cellen in mijn baarmoeder gevonden. Alles liet ik weghalen, mijn eierstokken, baarmoeder, baarmoederhals... Ik ben heel vaak radeloos en boos geweest: houdt dit een keer op? Veel kracht heb ik uit mijn geloof gehaald. Maar ik ben ook flink boos geweest: waarom werd ik steeds zo ziek als Hij ervoor kon zorgen dat ik gezond kon zijn?

Over de littekens op mijn borstkas heb ik tatoeages laten zetten. Daardoor voel ik me niet langer een borstkankerpatiënt, maar een mooie vrouw met een mooi bovenlijf dat gezien mag worden. De tatoeages maken me ontzettend trots en geven me het gevoel dat ik sterk ben. Na alles wat ik heb meegemaakt, was ik ervan overtuigd nooit meer een lieve man te vinden. Totdat ik mijn huidige man Henk ontmoette via een dating-app. Hij is mijn rots in de branding.

Mijn uiterlijk doet er niet toe, vindt hij. Voor hem telt mijn innerlijk, ook op seksueel gebied. Mijn borsten zijn bij het vrijen altijd mijn ‘startknopjes’ geweest. Soms visualiseren we dat ze er nog zijn – ik kan ze dan echt voelen. Soms word ik emotioneel als ik zie dat ze er niet meer zijn. Desondanks ben ik nu ontzettend gelukkig. Ik wil andere ex-borstkankerpatiënten ook de mogelijkheid geven zich weer mooi te voelen. Volgend jaar wil ik een Dutch Pink Tattoo Day organiseren zodat zij ook hun borst(en) kunnen laten tatoeëren. Ik zoek nog tatoeëerders, die zich daarvoor willen inzetten. Elke vrouw mag zich mooi voelen, ook als je geen borst(en) meer hebt!” ■